

telse, at alle som udgangspunkt skal være selvforsørgende.

Der er samtidig brug for, at vi i højere grad imødekommer de udlændinge, der vil arbejde og yde et positivt bidrag til det danske samfund.

Lovforslaget indebærer på den baggrund, at de facto-flygtningebegrebet afskaffes, således at der fremover alene gives opholdstilladelse til asylansøgere, der efter internationale konventioner har krav på beskyttelse, jf. herved afsnit 2. Lovforslaget indebærer endvidere, at der indføres skærpede betingelser for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. afsnit 3. Samtidig styrkes muligheden for at inddrage opholdstilladelser, bl.a. hvis forholdene i en flygtningens hjemland har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse, jf. afsnit 4. Herudover indebærer lovforslaget en række forslag til effektivisering af asylsagsbehandlingen, jf. afsnit 5, samt forslag om kontrol med udlændinge på tålt ophold, jf. afsnit 6.

Lovforslaget indeholder herudover en række forslag til ændringer af betingelserne for ægtefællesammenføring, jf. afsnit 7. Lovforslaget indeholder i den forbindelse forslag til en styrkelse af samarbejdet mellem udlændingemyndighederne og kommunerne, jf. herved afsnit 7.5.

Lovforslaget indeholder endvidere forslag om, at Udlændingestyrelsen skal videregive oplysninger om udlændinges opholdsgrundlag og senere ændringer heri til kommunerne, jf. herved afsnit 8.

Endvidere indeholder lovforslaget et forslag med henblik på lempelse af adgangen til opholdstilladelse af beskæftigelsesmæssige grunde, jf. herved afsnit 9.

Endelig indeholder lovforslaget en skærpelse af de generelle betingelser for indgåelse af ægteskab, således at det bl.a. bliver et krav, at begge ægtefæller har lovligt ophold i Danmark, jf. herved afsnit 10.

Det bemærkes, at der i bemærkningerne til lovforslaget henvises til integrationsministeren og Integrationsministeriet. Det gælder også de steder, hvor der i lovtæksten henvises til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration eller Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration.

2. Asylområdet

2.1. Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der opholdstilladelse til asylansøgere, der opfylder betingelserne i flygtningekonventionen af 28. juli 1951. De pågældende asylansøgere får opholdstilladelse som konventionsflygtninge (konventionsstatus).

Efter flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, hvis den pågældende som følge af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske ansøkelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret (for statsløse: det land, hvor den pågældende tidligere havde fast bopæl), og som ikke er i stand til – eller på grund af en sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse. Artikel 1 C-F indeholder en række undtagelser hertil.

Der gives endvidere efter udlændingelovens § 7, stk. 2, opholdstilladelse til asylansøgere, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrunnet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland. Disse asylansøgere får i dag opholdstilladelse som de facto-flygtninge (de facto-status).

Den gældende bestemmelse giver et retskrav på opholdstilladelse til personer, der ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet må frygtes at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse af en vis styrke eller en risiko herfor. Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigslignende tilstande, eller at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, kan derimod ikke uden videre begrunde asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 9. beretning for 2000, side 44-45.

Bestemmelsen har i praksis f.eks. dannet grundlag for opholdstilladelse til personer, der har indgivet ansøgning om asyl i Danmark, såfremt dette ved en tilbagevenden til hjemlandet ville medføre en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig streng straf. Der er i medfør af bestemmelsen meddelt de facto-status til personer, der i hjemlandet risikerer at blive indkaldt til aktiv krigstjeneste eller i øvrigt har unddraget sig militærtjeneste og af den grund risikerer en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig høj straf ved en tilbagevenden til hjemlandet. Også personer, der ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse på grund af deltagelse i oprør, borgerkrig og lignende, herunder deltagelse i militser, er blevet meddelt de facto-status. Som et yderligere eksempel på bestemmelsens anvendelsesområde kan nævnes personer, der nærer en betydelig subjektiv frygt for forfølgelse, fordi de tidligere har været udsat for tortur eller andre overgreb som f.eks. voldtægt, men hvor frygten ikke længere kan antages at være objektivt begrundet –